

Тут — ждання і ждання — аж до спаду.

В давні роки лицем упади,
та збагнеш, просвітлілий, не зразу:
у майбутньому — давні сліди.

Он де стежка в село понад гору,
трохи згодом — і вирветься в'яз.
(Це сьогодні було чи учора?
Це ще прийде до Тебе не раз?).

Он той кужіль, що пряла бабуся,
полотно, що біліло з ковбань.
Он той дуб, що, було, заберуся
і навсидячки піде плавба.

Як баддя б'є об воду, об душу
вдарить темне свічадо віків.
Утікають од світу у пущу:
од коханих, од друзів, од днів,
де немає ні дня, ані ночі,
тільки світла нудний перехлюп.
Місяць голову зорям морочить,
всюдисущий джигун-голопуп.
Час заведено, і на пружину
хтось хвилини життя намотав,
покидаєш на люди дружину,
ту, котрої як слід не кохав.
Покидаєш нудні обов'язки,
остобісілі здосі тобі.
В час твоєї страшної поразки
серця ніби подвоєний біль
упаде, не вмістившись у безмір,
безмір, серцем неситий, страшний,
а серця не протезні
(та й протезним годилося б жить).
Намотайся на хмару думками,
нетерплячий, штани підв'яжи,
бо витати тобі над віками,

що не хоч або що не кажи.
Не одкрутишся, і не відмолиш,
і не виблагаєш порожнеч,
та, що виникла в тебе, відколи
ти зазнав передчасних утеч.
І залишиться хата самотня,
і хрипітиме хвіртка нічна.
В роковину великого Жовтня
та й попутав же нас сатана.